

za časa dela v državi, in ker po končanem delu poberejo zasluženi denar in ga na tak način izvažajo iz Avstrije. Kakor razvidimo iz teh dejstev, nimamo uzroka, da bi se ogrevali za tujce.

Od Kapele. Obče veselje razlegalo se je širom slavne Avstrije vsled 50letnice vladanja Njegovega Veličanstva presv. cesarja. Kakor blisek z jasnega neba uničilo je izvršeno zlodejstvo nad Nje Velič., premilo vladarico Elizabeto, vso radost zvestih podložnikov in jo spremenilo v neizmerno morje žalosti.

Vse namenjene veselice, zborovanja in shodi bili so hipno vstavljeni. Tudi shod pri Kapeli, določen na 18. dan meseca sept., bil je deloma preklican; a vsem se pa to ni objaviti moglo zaradi kratkega časa. Oddaljeni veleslavni državni poslanec kanonik dr. Gregorec je zato prispel k nam in tudi vladni poverjenik. Ker se je vendar zbral nekaj volilcev, poročal je državni poslanec o svojem delovanju v državnem zboru in v kratkih potezah naslikal njegovo svetlo in temno stran v povsem mirni obliki. Konečno se je spominjal s solznimi očmi pretužnega dogodka v preslavni vladarski hiši ter izrazil najgloblje sočutje nad nepopisno nesrečo, iskreno želeč: neskončno modri Bog naj v svojih nezapopadljivih sklepih milostljivo krepí in tolaži preblogo srce tako težko zadetega milega vladarja in ga ohrani zvesto mu vdanim Avstrijcem še mnogo let! Za ves trud in za tužnomile besede bodi gosp. državnemu poslancu javna iskrena zahvala!

Iz Dobove pri Brežicah. Z radostjo sem bral zadnji dopis iz Dobove. Saj je dopisnik označil naše razmere, ki ne morejo nikakor prijetno uplivati na pravega rodoljubnega moža. Nemškutarija je preveč razširjena, posebno v govorjenju, kar je značilen znak in sramoten dokaz narodne zaspanosti. To trdim tudi jaz. Srečal sem v nedeljo moža iz Velikega obreža, ki gotovo pred svojim dvajsetim letom ni vedel, kaj je nemščina. Misli si je: Sedaj pa že moram pokazati, kaj znam in skroka modro: »Guten amt, bie gec!« Pogledam ga, zavrnem ga odločno slovensko, a on hoče klatiti nemško. To je sramota! Če bi se vsaj pravilno govoril, bi mu naj bilo kolikor toliko odpusčeno. Pa to kvasenje in spaketanje preseda že vsakemu. Mož si je gotovo trudil priučiti se nemščine v tisti dobi, ko je gonil na pašo še svojo nekdanjo kozo, kakor so mi pravili, a ta se mu je neki porogljivo smejala. Prihodnjic Vam pa, gospod urednik, povem ime vsakega, kdor bo kvasil nemščino.

Tako je zadnjič gospod dopisnik prav poročal. Z veseljem moram povedati, da so to spoznali tudi treznomisliči kmetje, narodni možje, ki so trdili, da je stala v »Gospodarju« resnica. Da, kmetje, bila je resnica, pa povrh še žalostna resnica. Ravno tako je glede občinskih pečatov. Zadnji dopis moram v toliko popraviti, da se še v resnici nahajajo samonemški pečati, od katerih ima jeden napis: Gemeinde Sela, Bez. Rann. Ni to žalostna resnica? Dotični župan pa je bil, kakor sem menda za trdno zvedel, celo na vseslovenskem županskem shodu v Ljubljani. Čast mu, gotovo mora biti ponosen na svoj narodni korak v slovensko Ljubljano, zato se pa tem manj spodobi in tem bolj nelepó je, da ima tisto nemško plesnivo pečatno spako. Proč z njo! Župani, ki imajo slov. pečate, bodo gotovo blage volje svetovali, kako je treba odpraviti to narodno zlo.

Nemškutarije je preveč nadalje na napisih, ki spadajo v področje županov. Tako posebno na cestnih napisih, kakor na občinskih. N. pr. Strasse nach Gaberje, Dorf Gaberje. Ostali napisi so podobni. Ti napisi so popolnoma v oblasti županov, katere bodete, če ste gotovo narodni in če ljubite slovenski, materin jezik, odpravili, in dali dolžno pravico slovenskemu jeziku.

Nadalje je neobhodno potrebno, da delate slovenske živinske potne liste, ne pa nemške »Vieh-pase«. Tako bodete vrgli od

sebe vse narodne madeže, s katerimi ste obdani. Resnica bode v oči. Zato pa sklenite, da hočete biti v bodočnost v vsem slovenskega mišljenja in kar je še več, delovanja.

Razne stvari.

Domače.

(Imenovanja.) Premeščeni so sodni pristavi: Albert Luschan iz Kranja v Ljubljano, Fran Peterlin iz Črnomlja v Kranj, V. Kronasser iz Marenberga v Ptuj, Fr. Jagodic iz Kozjega v Slov. Bistrico in Fr. Rekar iz Vipave v Radovljico.

(Osobne vesti.) Gospica Micika Torizer in g. dr. Karol Chloupek, praktični zdravnik v Šostanju bodeta dne 28. sept. t. l. v župni cerkvi v Varaždinu poročena.

(Volilci) na shodih v Kapeli pri Radgoni in na Ptujski gori zbrani izrekli so poslancu dr. Gregorcu svojo iskreno zahvalo in popolno zaupanje; tukaj tudi dr. Jurteli zlasti še zaradi tega, ker je Ptujsko posojilnico obranil preteče nesreče, in je vsled tega škodoželjnost nemčurska splavala po Dravi.

(Slovenskim županom.) Župan Hribar prejel je od c. kr. deželnega predsedstva za Kranjsko nastopno naznanilo: Njegovo c. in kr. apostolsko Veličanstvo je vsled razpisa Nj. Ekselence c. kr. ministerskega predsednika kot ministra notranjih stvari ddo. 1. septembra letos št. 6927 blagovolilo najmilostneje dovoliti, da se 472 na županskem shodu zbranim slovenskim občinskim predstojnikom za poslano udanostno brzojavko sporoči Najvišja zahvala.

(Ljutomerski notarijat.) »Slavnemu uredništvu »Slov. Gosp.« v Mariboru! V številki 37 »Slov. Gosp.« t. l. se čita, da sem jaz »v zadevi imenovanja novega notarja za Ljutomer našel pri svojih deželno-zborskih in državnozborskih kolegi la malo »podpore«. Izjavljam torej, da v tej zadevi nisem imel priložnosti, z več kakor z enim gosp. kolego se pismeno razgovarjati, zato ker mi je poročilo o tej stvari došlo veliko prepozno. Popolnoma nerazumljivo mi je, kako je prišla zgornja za gg. kolege v deželnem in državnem zboru razžaljiva opazka v javnost. Jaz je nisem zakrivil na nobeden način. Vitanje, 16. septembra 1898. J. Žičkar.« Tudi mi izjavljamo, da g. posl. Žičkar z ono opazko ni v nobeni zvezi. Zajedno pa še moramo nekaj opomniti, kar bi morali že v zadnji številki storiti, da nam ni poročilo došlo prepozno. Tudi posl. dr. Rosina je storil v zadevi ljutomerskega notarijata popolnoma svojo dolžnost. Bil je 9. sept. t. l. z gosp. Kukovcem in Sršenom osebno pri ministerstvu ter posredoval za slovenskega notarja. Torej tudi njemu vsa čast!

(Iz Pameč) nam pišejo: Šolsko jubilejno veselico smo obhajali pri nas 11. t. m. V cerkvi se je blagoslovila lepa šolska zastava s podobami sv. Alojzija in božje Porodnice. Župnik Rotnar nam je v izbranih besedah narisal pomen zastave v spomin papeževnega in cesarjevega jubileja. Po cerkvenem opravilu so šli otroci na vrt gostilničarja Hajtnika. Učitelj in njegova soproga delila sta tukaj otrokom krepčalnih jedil, za katere so poskrbeli župnik, učitelj, novi župan in drugi. Z domoljubnim nagovorom učitelja se je končala lepa slavnost. Šolskega očeta ni bilo zraven, ker neki preveč žalujejo, da se jim je zidanje šolskega poslopja tako slabo posrečilo.

(Pri sv. Duhu na Stari gori) imeli smo dne 13. t. m. lepo šolsko veselico v proslavo petdesetletnice cesarjevega vladanja. Da je veselica tako lepo uspela, izražamo gorko hvalo gg. župniku, kaplanu, sosedu M. Kvasu ter šolskemu vodji. A največ je daroval tukajšnji krajni šolski svet, za kar gré zasluga vrlemu načelniku g. Vuk-u. Tudi je skrbel krajni šolski svet, da je dobil vsak redni

in po letu oproščen učenec jedno Zupan-ovo knjižico. Oficijelni del s pozdravom, slavnostnim govorom, petjem in z deklamacijami izvršil se je v šolski sobi, a pogostitev na prostem pod lipami. Tudi umorjene cesarice smo se spominjali ter ji zaklicali trikrat: »Slava«.

(Pesniški župan.) Na dan 14. septembra t. l. je povabil jareninski cerkv. konkurenčni odbor k dopolnilni volitvi vse občinske zastope. Vabila so se že 4. sept. rasposlala, a ker so bila slovenski pisana, napihnile so se žile našega pesniškega župana in tuhtal je in tuhtal, kako bi pomiril svojo vrelo kri, in se maščeval nad slovensko predrznostjo. In njegova glavica je res nekaj iztuhtala. Na dan volitve 14. sept. pošlje pismo, v katerem nasprotuje vsaki izvolitvi, češ, on je šele 13. sept. vsprejel vabilo in torej ni mogel odbornikov obvestiti. Tukaj uorejamo si Vas g. župan vprašati, ali res v devetih dneh nedejda na Vas adresirano pismo? Saj posedate vsaki dan v hiši zraven pošte na Pesnici in kakor slišimo, pri pesniški pošti sami opravljate za svojo osebo posel listonoše. Čudno torej, da tako dolgo ne dobite svojih pisem! Občine pa, ki so 3 ure od pošte oddaljene, redno vsprejemajo v dveh dneh svoja pisma. Toda še nekaj bi bilo mogoče! Ali morda zadržuje pesniški gospod poštar nalašč tako dolgo slovenska pisma?

(Iz Celja.) Izlet dne 8. t. m. na Vransko k tamošnji pevski slavnosti ostal bode nam Celjanom enako onemu v Št. Jur n. j. ž. v trajnem in prijetnem spominu. Slavnost se je vršila ob najlepšem vremenu ter se je posrečila popolnoma. Vso našo pozornost vzbujal je veliki mešani zbor s svojim dovršenim petjem. Težko smo se ločili od navdušenih in prijaznih Vrančanov. Nazaj v Celje prišedše sprejel nas je izjemoma lep mir; celjske šemovci, ki so imeli na ta dan svoj dirindaj po dnevi, so bili namreč otišli že spat.

(Ponočni napad.) V nedeljo po noči napadli so celjski pouličnjaki nekega Slovenca z nožmi ter mu prizadjali več ran. Lepo spričevalo miroljubnosti naših nemčurjev!

(Celjski nemški odvetnik dr. Stepischnegg) obsojen je zaradi razgrajanja o priliki koncerta akad. društva »Triglava« v Celju na 150 gl. kazni, oziroma 10 dni zavora.

(Odvetnik dr. Anton Brumen in nedeljski počitek.) Na podlagi § 19. tisk. zakona zahtevam, da sprejmete z ozirom na notico v št. 37 Vašega lista v prihodnjo ali naslednjo drugo številko na istem mestu in z istimi črkami natisnjen sledeči popravek: Ni res, da nisem hotel podpisati prošnje odvetniških in notarskih uradnikov za nedeljski počitek. Ni res, da sem izjavil, da bodem to storil, za kar se odloči dr. T. Horvat. Ni res, da vsled tega tudi nisem podpisal prošnje, ker je g. Tom. Horvat odklonil vsak počitek. Ni res, da sem postal drugega mnenja. Res je, da je pred nekaterim časom prišel uradnik gosp. Maksa Koserja c. kr. notarja v Ptuj v mojo pisarno z neko v nemškem jeziku sestavljeno prošnjo. V prošnji se obračajo uradniki do svojih šefov, naj jim privolijo nedeljski počitek. Prošnja je bila podpisana že od starejših tovarišev, ki so bili deloma za popolni počitek, deloma za deloviti počitek. Izjavim proti dotičnemu uradniku, da je stvar jako težka, če nismo vsi jedini. Podpisa dr. Horvata in notarja Filaferrota še takrat dotična vloga ni imela. Ker sta ta dva gospoda starejša, povem uradniku gsp. notarja Koserja, naj po starosti kroži prošnja in naj potem spet pride k meni, ker sem najmlajši med tukajšnjimi odvetniki in notarji. Čez nekaj časa pride dotični gospod s prošnjo, ki še ni bila od navedenih gospodov podpisana nazaj, češ, da ta gospoda nista za počitek. Na to podpišem to prošnjo jaz s pridevkom: za delni počitek.

Dr. Anton Brumen, odvetnik.

(Imenovanje.) Imenovani so sodnim pristavom avskult.: I. Toporiš za Črnomelj, I. Polenšek za Vipavo, dr. M. Šribar za Kozje, dr. Otokar pl. Kočevar za Marenberg, I. Fajfar za Črnomelj.

(Iz Ljutomera) nam piše opazujoči popotnik: Peš sem krevsal po murski dolini. Na sredi Ljutomera sem obstal. Pred menoj se je dvigal rumeno pobarvan »Hotel Schrammel«, na pragu mu je stal debelotrebušen možiček. Vse je bilo tiho. Ni se imel moč očevidno čez goste pritoževati. Kar naenkrat pa nastane nemir. Od jedne strani pridirja »posušena trakulja«, od druge Janez Lekar in od druge lepi Aleksander. Ha, sem si mislil, zdaj bode nekaj. Pripelje se res na vozu nepoznan mož. Vsi skočijo k njemu in ga pozdravijo: »Heil und Sieg.« Vprašam, kdo je to in povedali so mi, da je to novi njihov notar. Potegnil sem jo dalje. Za menoj pa so se še vedno razlegali, kakor besni glasovi »Heil, heil«. No, sem si mislil, če se je notar Thurn tako hitro vrgel poštarju Mavritschu v naročje, potem ne bo dobro vozil z murskimi kmeti. Korakal sem iz trga.

(V mariborsko bogoslovje) so vsprejeti gg. abiturijenti: Makso Ašič iz Koprivnice, Anton Avsec iz Novega mesta, Fr. Cvetkovič iz Dobove, Ludovik Gala iz Sv. Križa pri Ljutomeru, Janez Ilc iz Ribnice na Kranjskem, Janez Jelovšek iz Gornjega grada, Rudolf Kociper iz Ormoža, Andrej Lovrec iz Št. Lovrenca v Slov. gor., Dom. Puc iz Ljubljane, Jožef Skvarč iz Dobove, Ivan Šlebingar od Sv. Ane na Krembergu, Maks Vraber iz Kaple. V tretje leto stopi graški bogoslovec č. g. Ferd. Pšunder iz Pobrežja pri Mariboru.

(Iz Črešnjevca.) Petdesetletnico vladanja našega presv. cesarja je obhajala šolska mladina v Črešnjevcu 7. t. m. prav slovesno. Ob 8. uri zbrali so se učenci pri slavnostni sv. maši. Popoldne se nadaljuje ta slavnost v lepem gozdu šolskega načelnika, kateri nam je ta prostor z veseljem prepuštil. Slavnost otvoril je naš šolski ogleda in župan. O pomenu dneva govoril je šolski vodja. Temu govoru so sledile pesmice, ki so se dobro sponesle, in na to urejene proste igre. Otroci so se pogostili z bidri, klobasami in jabolčnikom. Hvala vsem, ki so na kak način koli doprinesli, da se je slavnost izvršila tako lepo!

(V Oplotnici) pri Jonkeju dobili bodo bojda vsi oni, katerim je letos toča hudo prizadela, blago na pol zastonj. Kdor pa še tiste polovice ne bode mogel plačati, nabasal mu bode tudi brez denarja koš iz same dobrosrčnosti do svojih »bratov«, kakor ta dobri gospod imenuje naše slovenske kmete. Sklepati pa to moramo iz njegovega govorenja pri Založniku, kamor je prišel med naše ljudi pozno v noči, ko smo obhajali cesarsko slavnost. Ni se mogel namreč prečuditi trdosrčnosti gosp. župnika, da ne opravlja vremenskih maš zastonj, ko so vendar ljudje tako ubogi, ker jim je letos toča pobila. Tedaj Brezovljani, le na noge dokler si ne premisli, znabiti vam res da Jonke svoje blago na pol zastonj, saj bi drugače vendar ne mogel zahtevati, da naj kdo drugi to stori.

(V Rečici) je to nedeljo ob 11 uri po noči koncem trga začelo goreti pri Pinozi po domače Kramerji. Goreli so novi hlevi, ki stoje prav blizu domače hiše in drugih s slamo kritih poslopij. Večji požar zabranili sta domači brizgalnici, katerima so jako hitro prišli na pomoč naši Podbrežani in g. Turnšek s svojo brizgalnico. Poslopje je zavarovano za malo svoto 500 gld. Požar je nastal skoraj gotovo po neprevidnosti. Bliščeči zvonik in svetla okna so prestrašila več ali manj vse tržane, zlasti še naše tržanke.

(Žalostne razmere na velenjski postaji.) Piše se nam: 16. t. m. ponudila se mi je prilika, da spoznam tukajšnje žalostne razmere na tukajšnji postaji železnične proge Velenje-Celje. Omenjeni dan popeljati sem se hotel v Celje in zahtevam,

kakor imam navado, posebno pa še v našem slovenskem Velenju v slovenskem jeziku karto za vožnjo. Za odgovor dobim od dotični dan uradujočega g. Rubasch-a v precej osornem glasu mene osuple besede: »Ich kann nix slovenisch! Reden Sie deutsch! Sie können es ja!« Ker nisem hotel meni nič tebi nič kar tako izpolniti usodepolnega imperativa visokega gospoda in ga tudi ne poprositi v blaženi nemščini, naj bi mi vender le dal potrebno vozovnico, ampak ko sem le koj postal siten in srboriten, in sem se v moji drznosti upal, nadlegovati v zopetni slovenščini fini čut dotičnega gospoda, tedaj slušajte, zarenči nad menoj, pohlevno dušo, da sem se strahu tresel: »Sorgen Sie dafür, dass Sie slovenische Beamten bekommen! Ich habe Ihnen schon einmal gesagt, dass ich slovenisch nicht kann.« No mislil sem si, sedaj pa imaš, in hote, nehote poslužiti sem se moral blažene nemščine, da bi ne zamudil vlaka. Pa še nekaj! Ko poprosim poslej za pritožbeno knjigo, razkrije mi ta dober gospod prelepo tajnost: »Das Beschwerdebuch ist eingesperrt.« No mislil sem pri sebi, tu se še pritožiti ne smeš, pa potuhtal sem si že drugo, in vsakomu bode v prihodnjici odprta ležala ta usodepolna črna knjižica, ki jo tudi nazivljamo: »Beschwerdebuch«. Mi se vidimo pri Filipih! Slovenci, Vi pa le zahtevajte v Vašem to je v slovenskem jeziku za vozovne karte, ne ustrašite se nikogar in zmaga bo Vaša! Če bi sem Vam pa ne vstreglo, napišite v omenjeno knjižico, kar Vas teži!

(Od Malenedelje.) Pri nas se je vršila dne 11. septembra veselica s petjem, tamburanjem in slavnostnim govorom. Priprosto ljudstvo je bilo mnogobrojno zastopano, a nič manj tudi dična inteligenca. Vse pevske in tamburaške točke, kakor tudi slavnostni govor g. nadučitelja Cvahteja, so se z navdušenim odobravanjem sprejele. Jako živahna je bila potem prosta zabava; zato pa gre največja zasluga gg. jurjevskim tamburašem ter domačim gg. pevcem. Pohvalno moramo omeniti tudi nekaterih odličnih gostov, kakor bivšega kapelana Kovačiča, ki je prvi jel agitovati za veselico ter nas je počastil svojim pohodom tako daleč od Vurberga. Dalje smo radostnega srca zrlji tudi našega gosp. učitelja prvič med ljudmi. Imeli smo tudi drugih gostov od Sv. Križa, osobito pa so bili zastopani vrli in probujeni Jurjevčani. Vsa čast Vam, dragi nam sosede! Na svidenje kmalu, morda na »Silvestrov večer!«

(Občinske volitve na Dobrni) so se zoper vse pričakovanje dobro obnesle. Ves odbor je v narodnih rokah. Nemškutarji še se pokazati niso upali na pozorišču. Zanašamo pa se zdaj tudi, da bo nam narodni odbor priskrbel kmalu slovenski poštni pečat.

(Razžaljivo dejanje mariborskega župana.) Posebni lepaki naznanjajo včeraj in danes po našem mestu zahvalo cesarjevo za vse sočutje, ki se mu je izražalo te žalostne dni od vseh narodov in iz vseh krajev širne Avstrije. Naše županstvo razglašalo zahvalo le v nemškem jeziku. V tem slučaju se mora označiti dejanje županstva kot jako neumestno in razžaljivo. Naš župan dobro ve, da je njegovo mesto, kateremu županuje, četudi ne po nepravilnem ljudskem štetju, a vsaj po vsi resnici in istini v svoji dobri polovici tudi slovensko mesto. Razumemo z nemškega štaljšca županovega, da ne da vsakega razglasa v obeh mestnih jezikih objaviti, a da pridržuje sedaj dobri polovici mariborskih prebivalcev v njihovem slovenskem jeziku tudi zahvalo cesarjevo, to nam je nerazumljivo. Kako pridejo Slovenci do tega, da jim nemščina prikriva tudi cesarjeve besede? Ali je naj nemščina zid med slovenskim narodom in cesarjem. Mi nočemo nobenega zidu, zato pa kličemo: »Proč z nemščino!«

(Marijinoceljsko romanje.) Kakor smo izvedeli sedaj iz zanesljivih virov, mora se železniškim uradnikom krivda na neredih povodom marijinoceljskega romanja

v toliko odpisati, da niso bili zadosti rano obveščeni o tako velikem številu romarjev. Kajti skraja se je najavilo le okoli 1000 romarjev, nad 500 pa se jih je pridružilo še le v zadnjem trenutku na vlaku. Vodniki so sicer brzojavili ta prirastek, a železniško uradništvo si ni moglo več pomagati.

(Duhovniške spremembe.) Č. g. Jakob Zupanič, župnik pri Št. Ožbaltu v dravski dolini je dobil župnijo v Gotovljah. Č. g. Jakob Kitak, provizor v Št. Martinu za Dreto je dobil župnijo istotam.

Društvene.

(Katoliško delavsko društvo v Trbovljah) ima dne 25. septembra t. l. ob 3. popoldan, v gostilni gosp. Antona Volavškega, svoje mesečno zborovanje. K obilni udeležbi uljudno vabi odbor.

(Na Paki v savinjski dolini) bo prihodnjo nedeljo, 25. oktobra shod kršč. socialnega društva Celjskega o pol štirih popoldne na Pošti. Govoril bo g. J. M. Kržišnik o socialnem vprašanju kmetem in delavskemu, in gsp. Rebek o delavski organizaciji. Pridite prebivalci Pake in obližnih krajev v prav obilnem številu.

(Iz Celja.) V torek 13. t. m. se je sešlo v Celju na shod kršč.-socij. društva »Naprej« mnogo gospodov z bližnjih in daljnih krajev. Zaradi prevelike nesreče, ki je zadela vso državo, se pa zborovanje ni vršilo, ampak se je, po presrčnem ogovoru, poslala samo brzojavna sožaljška presv. cesarju. Zborovalo se bo čez nekaj tednov.

(Iz Rečice.) Ker se ni povabilo poslalo v »Slov. Gosp.«, bilo bi dosledno, ko bi tudi nikdo ne poročal o zborovanju podružnice sv. Cirila in Metoda. Doslednosti te čudne vrste pa nisem prijatelj, torej rečem, takega zborovanja naša podružnica se ni nikdar imela, ker v Rečici še ni bilo gledališnega odra, na katerem so se prav spretno sukali, obračali, mešetarili in stepli mnogoštevilni Marinkini snubači. Dobrodušni oče Gaber je vse po vrsti milostno sprejel in vsakemu odkritosrčno želel, »da bi se do dobrega pomenil«. Nastopili so diletantje, a igrali so, kakor sploh diletantom le mogoče, da smo tem bolj radovedni bili, »Kateri bo«. Vrlo dobro obnašali so se Marinka, oče in doktor. Ni jim bilo mogoče česa oporekati! Ker je prišlo mnogo odličnih, velevrlih gostov iz Gornjega grada, Mozirja, Ljubnega in Luč, bil je pozdrav prvomestnika župnika res prsrčen, govor domačega kapelana navdušen. Žal, da je bilo kmetov premalo, le nekateri zavednejši so prišli. Na novo je pristopilo več udov in eden ustanovnik. Razšli smo se z namenom, da pridemo vedno radi k ednaki veselici, gosp. blagajnik pa z željo, da bi še večkrat nabral čistega dobička 35 fl. Pri odru in drugih luknjicah odskrtala je miška samo 10 fl.

(Dijaški kuhinji v Ptuj) so darovali v šolskem letu 1897/98: (Konec.) Čast. gospod Lendovšek M., duhovn. svetov., župnik in dežel. poslanec v Makolah 5 gld., Flek Jožef, inful. prošt itd. v Ptuj 10 gld., Janžekovič V., kapel. v Čadramu 1 gld. 50 kr., slavni odbor okraj. zastopa pri Sv. Lenartu 20 gld., slavna posojil. v Slov. Bistrici 20 gl., slavna posojilnica v Ptuj 100 gld., Kovačič Jos., učitelj pri Sveti Trojici na Goriškem 1 gld. 50 kr., dr. Križanič Ivan 10 gld. od čistega dobička romarske poti v Marijino Celje. — Vsem blagim dobrotnikom pa izreka prsrčno zahvalo odbor »Dijaške kuhinje« v Ptuj.

Loterijne številke.

Trst 17. sept. 1898: 85, 26, 10, 82, 47
Linc » » » 43, 4, 44, 34, 35

Svilnati damasti meter po 75 kr.

do 14 gld. 65 kr. — kakor tudi črna, bela in barvana Hennebergova svila meter po 45 kr. do 14 gld. 65 kr. — najnovosegnejših tkaninah, barvah in vzorcih. Zasebnikom poštne in carine prosto na dom. — Vzorci obratno.

G. Hennebergove tovarne za svilo (c. in kr. dvorni zalagatelj) v Zürichu.